

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Трявна , 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТРЯВНА в публично заседание на двадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ВЯРА ПЕТРАКИЕВА**

при участието на секретаря Христина Ц. Тунева
като разгледа докладваното от ВЯРА ПЕТРАКИЕВА Гражданско дело № 20204240100224 по описа за 2020 година

Предявен е иск с правно основание чл.422 вр. чл.415 ГПК вр. чл.79 ЗЗД вр. чл.240 ЗЗД.

В исковата молба на Е. Б. Т. против „Планинец–2010“ЕООД се излага, че се предявява във връзка с подадено възражение срещу издадена заповед за изпълнение по чл.417 ГПК по ч.гр.д. №142/2019 г. по описа на Районен съд – Трявна. Твърди се, че на 02.06.2015 г. ищецът предоставил на ответника в заем сумата от 9000,00 лв., със задължение за връщането ѝ в срок до 22.06.2016г. заедно с дължимо възнаграждение, в общ размер от 15 000,00 лв. За предоставения заем бил подписан договор за заем от 02.06.2015 г., а като обезпечение на него подписан запис на заповед в полза на ищеца като заемодател, с падеж 22.06.2016 г. В предвидения в договора срок сумата не била върната, поради което ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК и се снабдил с изпълнителен лист, който присъединил с молба към образувано от него изпълнително дело срещу ответника под №20167320400208 по описа на ЧСИ с рег.№ 732 В. Ц..

Претендира се в исковата молба да се постанови решение, с което да се признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 15 000,00 лв. – неизпълнено задължение по запис на заповед от 02.06.2015 г., както и да се присъдят направените по делото разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът, чрез адв. Д. В. като пълномощник, е

представил писмен отговор, в който оспорва предявеният по делото установителен иск. Твърди, че изложените в исковата молба обстоятелства са неверни. Сумата по договора за заем и запис на заповед от 02.06.2015 г. не била предавана в патримониума на дружеството. Записът на заповед бил антидатиран и подписан от лицето М. К. много, след като тя била освободена като управител на дружеството. Към датата на подписването му М. К. не била негов управител и нямала власт да представлява дружеството. Ето защо двата документа били недействителни. Освен това, валидността на договора за заем била оспорена и отречена веднага от дружеството, чрез жалба-сигнал, инициирала пр. пр. №1979/2016 г. по описа на РП – Габрово. Твърди също така, че ищецът не е притежавал сума в размер на 9000,00 лв., която да предаде на ответника. В действителност от него били подписани общо 3 недействителни договора за заем с М. К., действаща като управител на дружеството, обезпечени с недействителни записи на заповед – на 23.01.2015 г. за сумата от 9000,00 лв.; на 24.01.2015г. за сумата от 8000,00 лв. и на 02.06.2015 г. за сумата от 9000,00 лв., или общо за сумата от 26 000,00 лв., с каквато ищецът не разполагал. Сумата по договора за заем и запис на заповед от 02.06.2015 г. на била постъпвала в счетоводството на дружеството и за нея нямало счетоводни отразявания. Към 2015 г. ищцовото дружество нямало задължения към НАП и НОИ, както и нямало необходимост от парични средства от общо предоставените 26 000,00 лв. В писмения отговор се прави възражение за нередовност на запис на заповед – нищожност поради липса на съгласие за сключването му, поради противоречие със закона и добрите нрави, както и поради липса на основание. В писмения отговор се прави възражение за погасяване на вземането по запис на заповед по давност. В писмения отговор се прави възражение за това, че договорната клауза по възнаградителна лихва по чл.3 е нищожна, поради нейната прекомерност и като противоречаща на морала и добрите нрави, както и поради това, че с нея се постига забранен от закона резултат и поради това противоречи на закона. В писмения отговор се оспорват: автентичността, датата и съдържанието на договора за заем и запис на заповед и положения печат от дружеството.

В писмения отговор се прави искане за отхвърляне на предявения иск и присъждане на направените по делото разноски.

В открито съдебно заседание ищецът, лично и чрез пълномощника си адв. Д.

С., поддържа предявения иск. Ответникът, чрез управителя П. В. и упълномощения от него адв. В., поддържа направените в писмения отговор оспорвания.

В хода на делото, по отношение на ответника „Планинец-2010“ ЕООД е открито производство по несъстоятелност /с решение №260015/04.03.2021 г. по дело №49/2020 г. по описа на Окръжен съд – Габрово/, поради което и на основание чл.229 ал.1 т.7 ГПК вр. чл.637 ал.1 ТЗ производството по делото е спряно, а на ищеца Е. Б. Т. указано да представи доказателства дали вземането му е включено или не в списъка на приетите одобрени вземания. След възобновяването му на основание чл.230 ал.1 ГПК вр. чл.637 ал.3 ТЗ, на негово място е конституиран И. А. М., като синдик на „Планинец-2010“ ЕООД /в несъстоятелност/. Същият, чрез упълномощения адв. В., оспорва предявения иск по изложените в писмения отговор съображения.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства съдът намира следното за установено от фактическа страна:

Със заявление вх.№604/05.06.2019 г. ищецът е поискал издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК срещу ответника.

Със заповед №78/05.06.2019 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК, постановена по ч.гр.д. №142/2019 г. по описа на Районен съд - Трявна, е разпоредено ответникът да заплати на ищеца СУМАТА от 15 000,00 лв. - неизпълнено задължение по запис на заповед от 02.06.2015 г.

В срока по чл.414 ал.2 ГПК ответникът е депозирал възражение, в което е посочил, че не дължи изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение – поради това, че записът на заповед обезпечава несъществуващо каузално правоотношение и поради погасяване по давност на вземането.

Въз основа на изложеното в исковата молба, както и въз основа на събраните по делото доказателства, се установява следното от фактическа страна:

Ответникът „Планинец–2010“ е образувано през 2011 г. като дружество с ограничена отговорност, със съдружници П. П. В. и Н. Х. М.. На 17.11.2013 г. е вписано прехвърляне на дружествените дялове в полза на ищеца Е. Б. Т. и М. З. К., а на 20.09.2013 г. дружеството е преобразувано в еднолично дружество с ограничена отговорност, с едноличен собственик на капитала М. З. К.. М. З. К. е управител на „Планинец–2010“ през периода от 17.11.2011 г. до 20.01.2016 г., като от тази дата насетне се представлява от П. П. В.. На

20.01.2016 г. е вписано и прехвърляне на дружествения дял от М. З. К. на П. П. В., въз основа на решение от 04.06.2015 г.

Като основание за вземането си в размер на сумата от 15 000,00 лв. ищецът Е. Б. Т. представя два документа – договор за заем от 02.06.2015 г. и запис на заповед от същата дата.

С представения договор за заем от 02.06.2015 г., ищецът Е. Б. Т. /като заемотател/ е предоставил на ответника „Планинец-2010“ЕООД, представлявано от управител М. З. К. /като заемополучател/, сума в размер на 9000,00 лв., която заемополучателят се е задължил да върне в срок до 02.07.2016 г., ведно с дължимо възнаграждение, или общо сумата от 15 000,00 лв. Съгласно чл.2 от договора, сумата е предоставена в брой на заемополучателя, като подписването му е доказателство за предаване на сумата. Според чл.9 ал.1 от договора, задълженията на заемополучателя се обезпечават чрез запис на заповед.

С представения запис на заповед от 02.06.2015 г., издателят му „Планинец-2010“ЕООД, представлявано от М. З. К., безусловно и неотменимо се е задължил да заплати на поемателя Е. Б. Т., без протест сумата от 15 000,00 лв. В записа на заповед са посочени: дата на падеж – 02.07.2016 г.; място на плащане – гр. Трявна; дата на издаване – 02.06.2015 г. и място на издаване – гр. Трявна.

Ответното дружество оспорва реалното предаване на сумата по договора за заем и посочената в него дата, като ангажира доказателства, от които се установява следното:

Според заключение на допуснатата по делото съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице К. Н. Д., в счетоводството на ответното дружество няма налични документи за сключен договор за заем с ищеца, поради което такъв не е осчетоводен. Няма представени в счетоводството касови ордери за внесена сума в размер на 9000,00 лв., както и документ за внасяне на такава сума по банков път от лицето М. К.. Също така, към м. юни 2015 г. дружеството е разполагало в каса със сумата от ***** лв., като през месеца има постъпление от 510,00 лв., а не са правени разходи. Салдото в края на месеца е било ***** лв. През м. юни 2015 г. „Планинец-2010“ЕООД е имало разкрита една разплащателна сметка в левове, в Банка ДСК. В началото на този месец наличността е била ***** лв. и разход в размер на ***** лв. Салдото по разплащателната сметка към 30.06.2015 г. е ***** лв.

Дружеството е разполагало и със средства в размер на ***** лв. в „Първа инвестиционна банка“, като по нея няма движение. Това показва, че през процесният период дружеството не е имало активна дейност, а сумите с които разполага по разплащателни сметки и налични в каса, са били достатъчни за покриване на текущите разходи. През цялата 2015 г. не е имало назначени лица на трудов договор.

От основното и допълнително заключения на съдебно техническа експертиза от вещото лице И.З. се установява, че отпечатъците от печати с текстове „Планинец-2010 ЕООД Трявна“, положени върху всяка от страниците на договор за заем от 02.06.2015 г., не са идентични с никой от отпечатъците от печати с текстове „Планинец-2010 ЕООД Трявна“, положени върху представените на експертизата документи за сравнителен материала, а това са: РКО №340/17.12.2014 г.; молба от 09.04.2015 г.; нотариално заверено пълномощно от 20.11.2014 г.; анекс IV от 17.10.2014 г.; протокол /акт образец 19/ №4/23.10.2014 г.; договор за кредит №61/13.11.2014 г.; протокол /акт образец 19/ №3/19.09.2014 г.; протокол /акт образец 19/ №2/10.02.2014 г.; протокол /акт образец 19/ №1/16.12.2013 г.; дневник на сметка 501 със суми по номер на документ за период от 01.12.2014г. до 31.12.2014 г. и двата броя печати на дружеството приложени по делото. Върху документите, използвани като сравнителен материал в заключението, са положени отпечатъци от някой от приложени по делото печати. Отпечатъците от печат върху договора за заем от 02.06.2015 г. съвпадат с отпечатъците от печати върху другите договори за заем, сключени от М. З. с Е.Т..

От показанията на разпитаната като свидетел Ц. Д. Л. – счетоводител на ответното дружество от създаването му, се установява, че договорът за заем, заедно с още няколко други такива договори, е бил получен от нея в плик по пощата, донесен в офиса на кантората от куриер – през м. март или април 2016 г. Всички договори били сключени от М. З. с Е.Т.. В телефонен разговор свидетелката Л. уведомила управителя П.В. за получените договори. Няколко дни по-късно П.В. и Н. М. посетили счетоводната кантора, където се запознали лично със съдържанието им. П.В. се обадил по телефона, както на М. З., така и на Е.Т. и им казал, че договорите са фалшиви. Тези договори не били осчетоводени, тъй като годишната данъчна декларация във връзка с дейността на „Планинец-2010“ЕООД била подадена от дружеството по електронен път, от свидетелката Л.. Принципно можело да се подаде

коригираща данъчна декларация, но П.В. ѝ заявил, че такива заеми няма и няма да се прави корекция на подадената декларация. Според свидетелката Л., когато била управител на дружеството М. З. не се занимавала с дружествените работи и не тя се занимавала фактически с управлението, а П.В. и Н. М., като В. имал пълномощно за това.

Като свидетел е разпитан и бившия съдружник на „Планинец-2010“ ЕООД – Н. Х. М., който заявява, че дружеството е било учредено от него и П.В., с цел извършване на реконструкция на хижа „П.“ по европейска програма. Дружеството било собственик на сградата на хижата. За да получи повече точки по европейската програма, в която участвало то, било необходимо да се прехвърли на други лица. За тази цел свидетелят М. и П.В. потърсили съдействие от М. К., която към този момент била на длъжност „управител“ на хотелски комплекс „Ф.“ и назначена като такава в дружеството „*****“. Обърнали се към нея поради добрите впечатления от работата ѝ. Предложили ѝ да прехвърлят фирмата, а тя от своя страна дала предложение да включат и съжителя ѝ Е.Т.. Така и станало. Впоследствие обаче Е.Т. започнал работа в системата на МВР и не можел повече да участва в дружеството, поради което го напуснал. През годините, през които била управител М. К., периодично искала определени парични суми за това изпълнявано от нея качество, като те ѝ били изплащани в поискания размер. Предварително нямало уговорка за заплащане на точни суми, но каквото поискала, ѝ било давано, като основното, с което се занимавала било да подписва различни изготвени документи във връзка с изграждането на хижа „П.“, след получено одобрение по европейската програма. След приключване на работата по проекта, свидетелят М. и П.В. поискали да им бъдат върнати дяловете от дружеството. Тогава изненадващо, при проведен разговор през пролетта на 2015 г. М. К., в присъствието на Е.Т., поискала да получи сумата от 50 000,00 лв. срещу прехвърлянето на дяловете. За заплащането на такава сума нямало предварителна уговорка между тях. След разговора взаимоотношенията им се обтегли. Известно време след това, през пролетта на 2016 г., счетоводителката на дружеството Л. се обадила по телефона на В., съобщавайки му за получени по куриер 3 броя договори за заем. След това свидетелят М. и В. посетили счетоводната ѝ кантора в гр. Т. и се запознали с договорите. Попитали счетоводителката постъпвали ли сумите по договорите и след като тя отрекла, а и след като те самите не знаели за такива договори,

решили, че са неистински. Тогава В. се обадил по телефона и разговарял с М. К. относно договорите, но тя прекъснала разговора. После В. се обадил на Е.Т., но той му казал да разговаря с М. К. относно договорите. Впоследствие свидетелят М. и В. се прибрали в гр. С., където живеят, и решили да се консултират с адвокат. След това била образувана прокурорска преписка по случая. Според свидетеля М., през пролетта на 2015 г. ремонтът на хижа „П.“ бил приключен, а дружеството „Планинец-2010“ЕООД получило освен авансовите 35% от сумата по проекта, но и остатъкът от 35%, поради което дружеството разполагало с необходимите средства и нямало нужда от заеми. През м. януари 2016 г. М. К. била освободена от заеманата длъжност в дружеството на свидетеля М..

Според обясненията на ищеца Е.Т. по реда на чл.176 ГПК, освен договорът за заем от 02.06.2015 г., били подписани още два договора за заем или общо три договора - единият за сумата от 8000,00 лв., а другите два за по 9 000,00 лв. Предоставената по договора за заем от 02.06.2015 г. сума получил въз основа на договор за банков кредит.

М. З. К. също е разпитана като свидетел и в показанията си потвърждава, че през 2010 г. е станала управител на хотел „Ф.“, а впоследствие придобила и дружествени дялове от дружеството „Планинец-2010“ЕООД – тъй като тогавашните съдружници В. и М. имали сходна дейност и не могли да се занимават с реконструкцията на хижа „П.“, поради което ѝ предложили да ги прехвърлят на нея. Нямало условие за връщане на дяловете обратно. Уговорката била В. да помогне за реконструкцията на хижата, а след като тя започне да осъществява дейност, К. да му върне вложените средства. След като К. се съгласила, В. и М. продължили да помагат на свидетелката З.а. Била ангажирана плевенска фирма, която да изготви документите, необходими пред Държавен фонд „Земеделие“. Самите СМР при реконструкцията били ръководени от В., а средствата за тях също били от него. В негова полза имало пълномощно от К., за да движи дейностите на дружеството. През м. февруари 2016 г. В. и М. дошли в хотел „Ф.“ и заговорили за прехвърляне на „Планинец-2010“. Преди това, в края на м. март и началото на април 2015 г. К. оттеглила пълномощното от В.. Според нея, не е имало разговор между нея – от една страна, и М. и В. – от друга, в който да е ставало въпрос за заплащане на някаква сума за прехвърляне на дружествени дялове от нейна страна.

По делото, по искане на процесуалния представител на ответника, са извършени и очни ставки по реда на чл.174 ГПК между свидетелят М. и свидетелката К. – от една страна, както и между управителя на ответното дружество П. М. и свидетелката К., но направените от тях изявление на зададените им въпроси не разкриват нови обстоятелства или да изглаждат съществуващи противоречия.

От приложено по делото заверено копие на постановление от 21.11.2018 г. на ВКП на РБ е видно, че въз основа на жалба на П. П. В. във връзка със сключените договори за заем между „Планинец-2010“ЕООД, чрез управител М. З. К., и Е. Б. Т., е била образувана прокурорска преписка №1979/2016 г. по описа на Районна прокуратура – Габрово.

По делото са представени писмени доказателства във връзка с твърдение на ответната страна за липса на финансови средства на ищеца за предоставяне на сумата по договора за заем, но съдът не обсъжда същите, тъй като не основава правните си изводи въз основа на тях.

При гореустановеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното:

Вземането на ищеца към ответника за сумата от 15 000,00 лв. се основава на сключен между тях договор за заем от 02.06.2015 г., обезпечен със запис на заповед от същата дата.

Фактическият състав на договора за заем, регламентиран в разпоредбата на чл. 240 ал. 1 ЗЗД, се състои от няколко елемента, които следва да бъдат доказани в производството по иска за връщане на предоставената в заем сума, респективно по установителния иск по чл. 422, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 240, ал. 1 ЗЗД: 1. съгласие на страните за предаване от заемотателя в собственост на заемотеля на парична сума със задължение на заемотеля да я върне при настъпване на падежа; 2. реално предаване на тази сума от заемотателя на заемотеля. Посочените елементи от фактическия състав на договора за заем, както и настъпването на падежа за връщане на заема, следва да бъдат установени при условията на пълно и главно доказване, като доказателствената тежест се носи от ищеца – заемотател, защото той извлича изгода от сключения договор за заем с ответника – заемотел и търси изпълнение на договорно задължение на заемотеля. Ответникът провежда насрещно доказване на своите правоизключващи или правопогасяващи възражения, от които цели да извлече благоприятни правни последици.

В настоящото дело съдът намира за основателно и доказано направеното в писмения отговор и поддържано в хода на делото възражение на ответното дружество, че договорът за заем от 02.06.2015 г. е антидатиран.

Установи се по безспорен начин от доказателствения материал по делото, че договорът за заем е сключен от свидетелката М. З. К., която към посочената в него дата на сключване е била управител на „Планинец-2010“ ЕООД и едноличен собственик на капитала му. Въпреки наличието на представителна власт към тази дата, данните по делото категорично сочат, че нито тогава, нито в продължителен период от време след това и до м. март или април 2016 г. /според показанията на счетоводителя на дружеството Ц. Л./ този договор не е бил предоставен от К. за осчетоводяване и не е бил осчетоводен. Последното се установява и от назначената по делото съдебно – счетоводна експертиза, която освен това сочи, че няма никакви данни за внасяне на сумата по договора в размер на 9000,00 лв. – нито по банковата сметка на дружеството, нито в касата му. Нещо повече, според експертното заключение не е имало и нужда от привличане на допълнителни средства, тъй като дружеството не е извършвало активна дейност към този момент и наличните средства са били достатъчни.

За това, че договорът за заем не е бил сключен на посочената като негова дата 02.06.2015 г. свидетелства и факта, че на него са положени отпечатъци от печат, които според заключението на съдебно техническата експертиза не съответстват на отпечатъците от печати, положени върху други документи на „Планинец-2010“ ЕООД от този период, както и не съответстват на отпечатъците от печати, ползвани от „Планинец-2010“ ЕООД, а са положение от напълно различен печат. Същевременно с това, отпечатъците от този друг печат съвпадат с отпечатъците от печати, положени в другите договори за заем, сключени от свидетелката М. З. К., като управител на „Планинец-2010“ ЕООД, с ищеца Е. Б. Т., който според данните по делото е във фактическо съпругеско съжителство с нея.

Не на последно място, изводът за антидатиране на договора за заем се извежда и от безспорно установения факт, че този договор е бил изпратен от свидетелката М. К. на счетоводителя Ц. Л. по пощата – повече от година след датата посочена в договора като такава на съставянето му и то в момент, когато К. е приключила взаимоотношенията си с ответното дружество – през м. март или април 2016 г. според свидетелката Л..

Липсата на счетоводно отразяване на процесния договор за заем, както и при отчитане на конкретните обстоятелства относно сключването му, формират извод, че същият не е съставен, респективно сключен на посочената в него дата и/или докато свидетелката К. е била управител и едноличен собственик на капитала на ответното дружество /в с.см. решение №23/11.09.2017 г. по т.д. №2413/2015 г. на ВКС, II т.о./. Като момент на сключване на договора съдът приема именно моментът, в който същият е изпратен по пощата на свидетелката Л. и според посоченото от самата нея пред съда /м.март или април 2016 г./. В този момент свидетелката М. К. не е имала представителна власт да представлява ответното дружество, след като още на 04.06.2015 г. дружественият ѝ дял е бил прехвърлен на П.В., определен и за управител на дружеството, като промяната е вписана на 20.01.2016 г.

В случаите, в които договор за заем е антидатиран и към реалната дата на получаване на заемната сума липсва представителна власт на лицето, получило я от името на заемополучателя, съдебната практика /решение №186/26.05.2015 г. по т.д. №3433/2013 г. на ВКС, I т.о./ приема, че не е налице сключен договор за заем, освен ако извършеното без представителна власт действие не е потвърдено при условията на чл.301 от Търговския закон, съответно чл.42 ал.2 от Закона за задълженията и договорите.

От данните по делото съдът счита, че не може да се направи извод за наличие на хипотезата на чл.301 от Търговския закон, приложима в случая, тъй като ответникът е търговец. Съгласно посочената разпоредба, когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването. От показанията на свидетелите Ц. Л. и Н. М. се установява, че няколко дни след уведомяване по телефона за получения договор за заем по пощата, управителят П.В. е посетил счетоводната кантора и се е запознал със съдържанието му, като веднага е инициирал телефонен разговор, както със сключилата договора свидетелка К., така и с ищеца Е.Т., като друга страна по договора. В разговора и с двамата В. е заявил, че счита договора за неистински и е поискал обяснения относно него, но не е получил такива от никой от двамата. Отричайки действието му, В. е заявил на свидетелката Л. да не подава коригираща годишна данъчна декларация за дейността на дружеството, тъй като такава вече е била подадена през м. януари 2016 г. Същевременно с това, известно време по-късно управителят на ответното

дружество е подал жалба до Районна прокуратура – Габрово, по повод на която е била образувана пр.пр. №№1979/2016 г. С всички тези действия съдът счита, че търговецът се е противопоставил на сключения от свидетелката М. К. договор за заем, за който тя не е имала представителна власт при сключването му, поради което не е налице сключен договор за заем между страните и липсва основание за дължимост на сумата по този договор.

Поради изложеното по-горе съдът намери предявеният по делото иск с правно основание чл.422 вр. чл.415 ГПК вр. чл.79 ЗЗД вр. чл.240 ЗЗД за установяване съществуването на вземане в размер на сумата от 15 000,00 лв. като неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен.

Относно разноските:

С оглед отхвърлянето на предявения иск, следва да се отхвърли искането на ищеца за присъждане на направените съдебни разноски в исковото производство /в заповедното не са поискани и присъдени такива/.

С оглед изхода на делото, направеното искане от ответника и представения от него списък по чл.80 ГПК, ищецът следва да му заплати сумата от 3074,75 лв. - направени разноски по делото.

Направените по делото разноски от ответника включват и адвокатско възнаграждение в размер на 1450,00 лв., заплатено по договор за правна защита и съдействие серия Б №383830/05.03.2021 г., сключен с адв. В. от АК – В.. По отношение размера на това възнаграждение е направено от ищеца възражение за прекомерност. Съдът намира възражението за неоснователно. Минималният размер на адвокатското възнаграждение на упълномощения от ответника адвокат се определя по реда на чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и възлиза на сумата от 980,00 лв. Към тази сума следва да се прибави сумата от 300,00 лв., тъй като по делото са проведени общо пет съдебни заседания, а съгласно чл.7 ал.9 от Наредбата, при защита по дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо се заплаща допълнително. Така минималният размер на дължимото от ответника адвокатско възнаграждение за упълномощения от него адв. В. е 1280,00 лв. Заплатената сума от 1450,00 лв. го превишава със 170,00 лв., но с оглед фактическата и правна сложност на делото и обема на събрания по делото доказателствен материал, съдът счита, че този размер не е прекомерен. Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Е. Б. Т., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Г., ул. „*****“ №** ет.1 ап.2 /чрез адв. Д. С./, срещу „ПЛАНИНЕЦ-2010“ЕООД /в несъстоятелност/, с ЕИК 201449683, със седалище и адрес на управление: гр. Трявна, ул. „Ангел Кънчев“ №40, със синдик И. А. М., иск с правно основание чл.422 вр. чл.415 ГПК вр. чл.79 ЗЗД вр. чл.240 ЗЗД за установяване съществуването на вземане в размер на СУМАТА от 15 000,00 лв. /петнадесет хиляди лева и 00 ст./ - неизпълнено задължение по запис на заповед от 02.06.2015 г., за което е издадена заповед №78/05.06.2019 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК, постановена по ч.гр.д. №142/2019 г. по описа на Районен съд – Трявна, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Е. Б. Т., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Г., ул. „*****“ №** ет.1 ап.2 /чрез адв. Д. С./, да заплати на „ПЛАНИНЕЦ-2010“ЕООД /в несъстоятелност/, с ЕИК 201449683, със седалище и адрес на управление: гр. Трявна, ул. „Ангел Кънчев“ №40, със синдик И. А. М., сумата от 3074,75 лв. /три хиляди седемдесет и четири лева и 75 ст./- направени разноси в настоящото исково производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Трявна: _____